

Dan Diaconu: Alea iacta est

🕒 Acum 9 ore   👁 314 Vizualizari   📖 8 Timp de citire

Era cât se poate de clar că echilibrul precar al conflictului din Ucraina nu putea fi menținut. Actualele acțiuni ale rușilor, adică atacul cu frâna de mână trasă și evitarea tranșării situației suportă multe interpretări. Personal am văzut-o ca pe o tentativă de a secătui Vestul. În esență, observând direcția în care se mișcă lucrurile, putem spune că observația este cât se poate de justă. Doar că persistă o urmă de îndoială văzând daunele de care are parte Rusia. De-aici încep semnele de întrebare.

Nu trebuie să uităm că rușii ajunseseră până în Kiev și, într-un mod inexplicabil, s-au retras de acolo. Retragera a fost atribuită negocierilor de pace, dar e destul de ciudată dezvoltarea întrucât niciodată nu te retragi înainte de a semna un document final. Rușii au făcut-o într-un mod absolut inexplicabil.

De asemenea, în ceea ce privește contraofensiva, se vede cât se poate de clar că nu există determinare. În mod normal, Rusia poate pune stăpânire pe cerul ucrainean în maxim două zile. Încă de la primele zile de

conflict, Rusia închisese spațiul aerian ucrainean. De ce n-o face? Doar nu credeți poveștile cu Patriot în condițiile în care rușilor le-a fost frică – în cea mai mare măsură – de S-300.

<   >

condițiile în care pot cu ușurință să înconjure orașele și să le taie aprovizionarea. De ce merg în acest mod: E ceva inexplicabil la mijloc. Pare că întreg conflictul se desfășoară după o regulă prestabilită. De asemenea, ceea ce e ciudat este că, de fiecare dată, primul pas într-o anumite direcție îl fac ceilalți, adică americanii.

Dacă vă aduceți aminte, dezvoltarea conflictului s-a făcut după un algoritm de negări permanente ale Vestului, urmate de încălcarea negării. De la „nu ne amestecăm” s-a trecut la „sprijinim diplomatic”, apoi la „dăm echipament defensiv”, apoi la „dăm echipament ofensiv, dar cu raza de acțiune limitată”, apoi la „nu mai limităm raza de acțiune, dar interzicem atacarea ținutelor de pe teritoriul Rusiei”. Acum, în Congresul SUA s-a scris și ultima pagină a nebuniei: *„Dacă ucrainenii doresc, ei pot utiliza armele noastre pentru a lovi orașele rusești”* a spus Blinken. M-am frecat la ochi, am căutat confirmarea scrisă. Da, fix așa a spus.

Pronunțând *„orașele rusești”*, Blinken a inițiat o invitație la terorism. Nu ai cum să susții atacarea *„orașelor rusești”* întrucât acestea sunt pline ochi de civili. Așadar, Blinken confirmă faptul că SUA a acordat arme pentru operațiuni teroriste. Mă rog, nu-i un capăt de țară pentru o putere care a abuzat de terorism. Doar în istoria recentă, dacă ne gândim la Serbia, Irak, Siria, Libia, Afganistan, avem o întreagă bibliotecă de fapte teroriste executate în văzul lumii. Doar că, dacă în statele enumerate era vorba de confruntări cu niște neica nimeni ai lumii, aici e vorba de o confruntarea cu cea de-a doua putere a lumii. Iar treburile se complică.

În joc însă a intrat și China care a impus sancțiuni împotriva a 12 companii americane din industria de apărare, înghețându-le activele din China și anunțând că directorii a 10 dintre aceste companii vor fi arestați dacă intră pe teritoriul Chinei. Măsura este una simetrică celei care a sancționat mai multe firme chinezești pentru relații cu Federația Rusă. În comuniactul oficial, China acuză SUA pentru alimentarea cu arme a Taiwanului specificând că astfel se încalcă principiul *„o singură țară”*. Livrarea de arme către Taiwan este văzută astfel drept o intruziune în afacerile interne ale Chinei.

Dincolo de textul comunicatului oficial, ieșirea la rampă a Chinei este un eveniment aparținând șahului geopolitic început cu conflictul din Ucraina. Nu-i niciun dubiu că totul se înscrie în același război condus „pe la spate” de SUA. Situația din Taiwan devine, pe zi ce trece, mai amenințătoare, iar China nu-și dorește un Taiwan înarmat precum Ucraina. Cele două puncte nevralgice sunt absolut simetrice. E vorba de două zone care aparțin de facto părții care se apără și care sunt împinse în război de puterea degenerată a prezentului, SUA. Știu că se vor ofusca toți corecții politic, dar sistemul internațional e bazat pe regulile post Război. Că au intervenit anumite modificări ca efect al restructurării unor actori, e o problemă, dar a încălca termenii tratatelor semnate e flagrant. Ucraina e parte a hinterlandului rusesc. Negând asta negi tot ceea ce a fost construit după Al Doilea Război Mondial. Și dacă negi tratatele acelui Război ajungi să negi toată ordinea existentă și să te întorci la logica armelor.

De fapt, dacă e să fim corecți putem înțelege limpede că întoarcerea la zăngănitul armelor a fost pornită de SUA, cea care a invadat Estul Europei, profitând de căderea URSS. Și, perm,anent, s-a apropiat periculos de ruși, încercând să reproducă Anaconda Războiului Rece. Doar că ulciorul nu merge de multe ori la apă. Dacă

În Europa au reușit să strângă chinga, peste tot în rest au eșuat. Rusia are acces la apele calde prin intermediul Iranului, este primită cu brațele deschise în Afganistan(v-ați fi imaginat asta în anii 80?), are aliați

Ultimele operațiuni sunt de la sine înțelese. Întrucât treaba merge prost acolo, SUA a eliberat arme cu rază lungă de acțiune, fapt fără precedent. Mai mult, prin vocea lui Blinken și prin presiunea Congresului, aceste arme pot lovi teritoriul rus. E o declarație de război. De altfel, rezultatele s-au văzut. Ucrainenii au lovit Crimeea prin înecarea antiaerienei. Dar rezultatul cel mai mare este distrugerea sistemului radar Voronej din Krasnodar. A fost o mișcare ghidată de SUA și executată ticălos, în timpul unui „baraj de foc” cu ATACMS care a mascat drona ucigașă. Respectivul radar este unul dintre cele care avertizează Rusia în cazul unui atac nuclear, astfel încât atacul asupra sa este o operațiune care nu poate rămâne nepedepsită. Ca, de altfel, și atacurile din trecut asupra bazei militare unde Rusia are bombardierele strategice. Radarul Voronej este cea mai recentă dovadă care arată că s-a trecut peste orice chestiune acceptabilă.

Rusia înțelege astfel că nu mai poate continua astfel conflictul. Nu-i OK din punctul său de vedere. Nu te poți bate cu cineva prin interpuși și cu o mână legată la spate. Din acest punct de vedere, pentru ruși e mult mai OK începerea unui conflict la scară cu NATO. Un asemenea conflict are puterea de a scoate la lumină alianțe clare și scopuri cât se poate de limpezi. Am văzut germenii unui asemenea conflict la ridicarea geamandurilor de pe râul Narva. Rușii au făcut un gest-simbol indicându-le nulițăților de la NATO că s-a ajuns la vremea tranșărilor dure. De asemenea, Putin a transmis că este gata să încheie pacea în Ucraina în condițiile rămânării liniei de demarcație actuale.

Ce urmează? Asta e ceea ce se întreabă toată lumea. Dacă Occidentul acceptă să pună capăt conflictului din Ucraina, garantând o neutralitate militară a ceea ce a rămas acolo, am putea vedea situația înghețată pentru cel puțin o decadă. Spun înghețată deoarece tratatele temeinice se obțin după mult mai multe victime. Rămâne însă situația din Taiwan, de unde SUA trebuie să se retragă de urgență. O asemenea încălcare a suveranității Chinei e de neimaginat. În ultimele zile situația s-a tensionat teribil. China practic a înconjurat insula într-un mesaj clar dat actualei conduceri politice teleghidate de către SUA. E puțin probabil să vedem SUA retrăgându-se, mai ales în condițiile actualei conduceri de la Casa Albă. De aceea, începutul unui conflict este cât se poate de posibil.

Dacă în cazul Rusiei se bănuiește că schimbarea garniturii de putere de la Casa Albă va aduce parteneri mai OK de negociere, în cazul Chinei situația e simplă: nu are nicio perspectivă la Casa Albă deoarece China este puterea menită a distruge SUA. De aceea China are un singur element pe care trebuie să-l urmărească: ținerea aproape a Rusiei. De încrederea în relația cu Rusia depinde totul în China. Tot îl aud pe Trump perorând că el are cheia pacificării Rusiei. De fapt, Trump este vârful unei grupări izvorâtă tot din statul subteran american. Această grupare își dorește să lupte utilizând doctrina Kissinger. Trump e de acord să împartă Ucraina așa cum își dorește Putin, cu condiția ca Putin să rupă relația cu China. Astfel, Rusia ar ajunge să joace pentru China rolul nefast pe care l-a jucat China în relația cu URSS. Personal tind să cred că nu se va întâmpla așa ceva, iar singura chestie pe care o va reuși Trump va fi cea de a opri conflictul din Ucraina și-atât, lăsând treburile cât se poate de încurcate. Oricum, la capitolul „varză-n cap” Trump e perfect compatibil cu Biden.

Revenind, îmi este cât se poate de clar că SUA – în condițiile campaniei electorale și a conducerii degenerate ale lui Biden-pârjol – nu va lăsa Ucraina să semneze un armistițiu cu Rusia. De partea cealaltă, e cât se poate

---

în vederea contrabalansării „jucătorului ascuns”, probabil că vom continua ca și până acum, pe tășul cuțitului. Dacă însă Rusia va considera că e mai profitabil pentru sine să amplifica conflictul, luptându-se pe față cu întreg NATO, cu siguranță că vom avea un război mondial.

Că zarurile au fost aruncate știm. Ma trebuie să vedem cine va trece cu adevărat Rubiconul.

Autor: Dan Diaconu

Sursa: <https://trenduri.blogspot.com/>

Despre autor

editor
